

Indult

Es parla d'indult, o almenys això diuen alguns representants d'aquestes forces polítiques que han negociat amb el ministre Juan Alberto Belloch. Seria una bona solució, sempre que incloga la totalitat dels encausats: els vint-i-cinc que es jutgen, però també algun serrell pendent, com els que van ser detinguts al desembre del 1992, o encara anant més enrere, aquells catalans que pels mateixos motius romanen exilats en terra catalana, però lluny de les seves comarques d'origen.

Ja ha acabat la primera part del judici als vint-i-cinc independentistes detinguts el juliol de 1992, acusats de pertànyer o col·laborar amb Terra Lliure. Després del parèntesi vacacional de Setmana Santa es reprendrà la vista que se celebra a l'Audiència Nacional. Amb el que s'ha vist fins ara, ja es poden traure, però, les primeres conclusions. La primera és que aquest judici és un judici fora de la realitat política catalana: es jutgen uns fets o una possible pertinença a una organització, Terra Lliure, que ja ni existeix. La segona és que la magnitud del procés no està d'acord amb la importància dels suposats delictes, ni la petició fiscal, inicialment d'un total de 240 anys, es correspon al dany o a la possible alarma social que els fets jutjats van crear. Certes escenes fan tuf a nostàlgia, a una reedició dolenta d'una versió particular de *Te'n recordes?*

Han passat els anys i aquella operació policiala feta a les portes dels Jocs Olímpics no s'ha tret de sobre el perfil de desproporcionada i indiscriminada. Al contrari, mirat des de 1995 encara s'hi veuen més contradiccions. Les denúncies de tortures que molts dels detinguts van presentar davant la justícia no s'han arribat a investigar mai. Estan simplement arxivades. Però no solament això. L'evolució de la situació política encara aporta més dosis de perplexitat a l'operació ordenada pel jutge Baltasar Garzón: els dos màxims responsables policials de les detencions, Luis Roldán i Rafael Vera, són avui a la presó acusats de diversos delictes. Encara ressonen les paraules del director general de la Guàrdia Civil quan rebutjava les acusacions de tortures qualificant-les de mentides i defensant l'honorabilitat del cos que ell llavors tan orgullosament comandava.

La solidaritat i el consens polític i social que es va crear al voltant del rebuig a les detencions olímpiques no s'ha dissolt durant aquests anys. S'ha mantingut. Ho demostra la presència de representants polítics de totes les forces parlamentàries catalanes durant alguna de les sessions del judici: Rosa Bruguera per CiU, Alfred Pérez de Tudela pel PSC, Pilar Rahola i Xavier Bosch d'ERC, i Rafael Ribó i Jaume Bosch d'IC. Les diferents forces polítiques han demanat passar pàgina en aquest capítol de la violència política a Catalunya amb l'assoliment d'una solució política satisfactòria per tots els encausats. Es parla d'indult, o almenys això diuen alguns representants d'aquestes forces polítiques que han

negociat amb el ministre Juan Alberto Belloch. Seria una bona solució, sempre que incloga la totalitat dels encausats: els vint-i-cinc que es jutgen, però també algun serrell pendent, com els que van ser detinguts al desembre del 1992, o encara anant més enrere, aquells catalans que pels mateixos motius romanen exilats en terra catalana, però lluny de les seves comarques d'origen, separats per una frontera que desapareix per a la Unió Europea, però no per a ells.